

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Lucyna Stąsik-Żmudziak

Protokolant sądowy Agnieszka Goluch

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2016 roku w Lublinie

sprawy J. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury, prawo do odsetek

na skutek odwołań J. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 7 grudnia 2012 roku znak (...)

z dnia 28 lutego 2013 roku znak (...)

z dnia 15 marca 2013 roku znak (...)

z dnia 18 kwietnia 2013 roku znak (...)

z dnia 23 kwietnia 2013 roku znak (...)

I. oddala odwołania od decyzji z dnia 7 grudnia 2012 roku, 15 marca 2013 roku i 23 kwietnia 2013 roku;

II. zmienia zaskarżone decyzje z dnia 28 lutego 2013 roku i 18 kwietnia 2013 roku o tyle, że zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na rzecz J. G. kwotę 4176,27 złotych tytułem odsetek w związku z opóźnieniem świadczeń emerytalnych za okres od 1 marca 2004 roku do dnia 25 kwietnia 2013 roku;

III. w pozostałym zakresie odwołania od decyzji z dnia 28 lutego 2013 roku i 18 kwietnia 2013 roku oddala;

IV. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na rzecz J. G. kwotę 60 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Decyzją z dnia 07.12.2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w L. odmówił J. G. prawa do odsetek gdyż do dnia wydania decyzji postępowanie odwoławcze dotyczące ustalenia wysokości emerytury wnioskodawczyni nie zostało prawomocnie zakończone. (kopia decyzji k. 242 as)

Odwołanie od decyzji złożyła w dniu 15.01.2013r. J. G. zarzucając decyzji nie wyjaśnienie istotnych okoliczności mających wpływ na rozstrzygnięcie sprawy oraz błędną interpretację powołanych w treści decyzji przepisów prawnych. Wnioskodawczyni twierdziła, że w piśmie złożonym do Sądu z dnia 07.11.2012r. zawarła wniosek o przekazanie żądania wypłaty odsetek, dotychczas nie rozpoznanego przez organ rentowy a zgłoszonego do protokołu rozprawy w sprawie VIII U 1393/12. Wyjaśniła, że wniosek o wypłatę odsetek złożyła w odwołaniu od decyzji z 03.11.2009r. rozpoznawanej w sprawie VIII U 2497/09. Przyznała, że Sąd w wyroku z 15.06.2011r. odrzucił odwołanie w części dotyczącej odsetek i stąd ponowienie wniosku. (odwołanie k. 2-3as)

ZUS w L. wnosił o oddalenie odwołania, podnosząc, że rozpoznanie wniosku nastąpiło w wyniku wykonania postanowienia SO w Lublinie z dnia 21.11.2012r. w sprawie VIII U 1393/12. W/w postanowieniem SO przekazał nowe żądanie zgłoszone przez wnioskodawczynię w piśmie procesowym z 07.11.2012r. Wskazał, że z uwagi na toczące się postępowanie apelacyjne w dacie przekazania wniosku wyrok ustalający wysokość emerytury wnioskodawczyni nie był prawomocny.

Decyzją z dnia 28.02.2013r. wykonując prawomocny wyrok SO w Lublinie z dnia 08.10.2012r. o sygn.1393/12 oraz wyrok SA w Lublinie z 10.01.2013r. w sprawie III AUa 1103/12 ZUS przeliczył od dnia 04.02.2004r. emeryturę i podjął jej wypłatę od 01.02.2010r., tj. 3 lata wstecz od miesiąca poprzedzającego wydanie niniejszej decyzji. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto WWPW wynoszący 78.46% (ustalony przez SO), kwotę bazową w wysokości 717,16zł. (k.236ae)

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła wnioskodawczyni zarzucając decyzji niewykonanie w całości wyroku VIII U 1393/12. Zdaniem wnioskodawczyni nieprawidłowo ustalono wysokość jej świadczenia gdyż wadliwie przyjęto kwotę bazową w wysokości 717,17 zł. gdy kwota bazowa powinna być wyższa i wynosić 1862,62 zł., nie przyjęto podstawy do emerytury wynikającej z prawomocnego wyroku w sprawie VIII U 1393/12, nieuzasadniona jest odmowa wypłaty przeliczonej emerytury za okres od 04.02.2004r. do dnia wydania decyzji o przeliczeniu a podjęcie wypłaty jedynie od 01.02.2010r., tj. 3 lata wstecz, brak jest rozstrzygnięcia odnośnie odsetek. (odwołanie k. 230-233as)

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wnosił o jego oddalenie. Wskazał, iż brak podstaw do przyjęcia innej niż przyjęta kwota bazowa natomiast odnośnie wyrównania podał, że zostało to rozstrzygnięte kolejnymi decyzjami z dnia 18.04.2013r. i 23.04.2013r., kiedy to dokonano wyrównania świadczenia odpowiednio za okres od 01.03.2004r. do 28.02.2013r. i od 04.02.2014r. do 29.02.2013r. Odnośnie odsetek ZUS wskazał, że wyrok SA wpłynął 29.01.2013r. a decyzja o przeliczeniu została wydana 28.02.2013r. (Odpowiedź na odwołanie k. 228-229 as)

Decyzją z dnia 15.03.2013 r. ZUS w L. dokonał od 01.03.2013r. waloryzacji emerytury J. G.. Wysokość zwaloryzowanej emerytury ustalono przez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28.02.2013r., tj. 1323,83zł. przez wskaźnik waloryzacji 104,00%. Emerytura po waloryzacji od 01.03.2013r. wyniosła 1376,78 zł. a do wypłaty wysokość świadczenia po dokonaniu potrąceń zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne wyniosła 1157,87zł. (decyzja k. 474ae)

Odwołanie od decyzji wniosła w dniu 13.05.2013r. J. G. twierdząc, że nieprawidłowo ustalono wysokość świadczenia na skutek wadliwego przeliczenia emerytury, nie uwzględniając prawomocnego wyroku z 08.10.2012r. i błędnie przyjmując niewłaściwą kwotę bazową i nie przeliczając emerytury za okres od 02.04.2004r. (k. 63-64as)

ZUS wnosił o oddalenie odwołanie, podnosząc, że zastosowano do ustalonej na dzień 28.02.2013r. emerytury ustawowy wskaźnik waloryzacji. (k.66as)

Decyzją z dnia 18.04.2013r., zmieniającą decyzję z 28.02.2013r. w części dotyczącej okresu wypłaty należności ZUS w L. wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 08.10.2012r. oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w

Lublinie z 10.01.2013r. przeliczył od 04.02.2004r. i podjął wypłatę od 01.03.2004r., tj. od dnia rozwiązania stosunku pracy. (k. 458 ae)

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto:

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru /WWWP/ wynoszący 78,46%. Podstawa wymiaru obliczona została przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 78.46% przez 717,16 zł, tj. kwotę bazową i wyniosła 562,68 zł., po waloryzacji wynosi: 01.03.2012r. - 1548,02 zł., od 01.03.2013r. -1609,94zł.

Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił:

- 39 lat - okresów składkowych, tj. m-cy 468

- 2 lat 7 m-cy - okresów nieskładkowych (nie więcej niż 1/3 składkowych), tj. m-cy 31

Wysokość emerytury obliczono w następujący sposób:

Po waloryzacji wysokość emerytury wynosi:

- od dnia 01,03.2004r. - 967,90 zł.
 - od dnia 01.03.2006r. - 1027,91 zł.
 - od dnia 01,03.2008r.- 1094,72zł.
 - od dnia 01.03.2009r. - 1161,50 zł.
 - od dnia 01.03.2010r. -1 215,16zł.
- od dnia 01.03.2011 r. - 1252,83 zł.
- od dnia 01.03.2012r. - 1323,83 zł.
- od dnia 01.03.2013r.-1376,78 zł.

Należność z tytułu wyrównania świadczenia za okres od 01.03.2004r. do 28.02.2013r. wynosiła 5915,40 zł. Na poczet należności Zakład zaliczył kwotę 1281,70 zł tj. kwotę ustaloną decyzją z dnia 28.02.2013r. Pozostałą należność w kwocie 4633,70 zł po potrąceniu zaliczki na podatek dochodowy w kwocie 475,00 i składki na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 417,03 Zakład przekazał na rachunek w banku w kwocie 3741,67 zł.

Od 01.05.2013r. wysokość świadczenia do wypłaty wynosi miesięcznie 1157,87zł. (decyzja k. 458ae)

Odwołanie od decyzji wniosła J. G. nadal zarzucając błędne przyjęcie kwoty bazowej w wysokości 717,17 zł., co miało bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia i przeliczenie emerytury za cały wskazany przez Sąd okres, błędne skapitalizowanie emerytury za okres od 01.03.2004r. do 01.03.2013r. a nadto nieuwzględnienie miesiąca lutego do podjęcia wypłaty, nieprawidłową wysokość emerytury po waloryzacji, błędne naliczenie potrąceń publicznoprawnych: tj. zaliczki na podatek dochodowy składki na ubezpieczenie zdrowotne, nie przyjęcie podstawy do emerytury wynikającej z wyroku i brak rozstrzygnięcia o odsetkach. (k. 29-32as)

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wnosił o jego oddalenie. Podał, że kwestionowana kwota bazowa i podstawa wymiaru zostały ustalone zgodnie z obowiązującymi przepisami, co zostało potwierdzone wyrokami Sądu. Natomiast przyznano, że ustalając wyrównanie decyzją z 18.04.2013r. ustalono je za okres od 01.03.204r. do 28.02.2013r. i w związku z tym kolejną decyzją z 23.04.2013r. wydano decyzję zmieniającą w części dotyczącej wypłaty należności, którą ustalono należność z tytułu wyrównania za okres od 04.02.2004r. do 29.02.2004r. wraz z odsetkami. (k. 34-35as)

Decyzją z dnia 23.04.2013r. o przeliczeniu emerytury ZUS w wykonując prawomocny wyrok z dnia 08.10.2012r. oraz SA z dnia 10.01.2013r. przeliczył i podjął wypłatę od 04.02.2004r. tj. od daty określonej wyrokiem sądu.

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto:

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru /WWWP/ wynoszący 78,46% .

Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 78.46% przez 717,16 zł, tj. kwotę bazową - wynoszącą 562,68 zł., po waloryzacji wynoszącą: 01.03.2012r. - 1548.02 zł., od 01.03.2013r. -1609,94zł.

Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił:

- 39 lat - okresów składkowych, tj, m-cy 468

- 2 lat 7 m-cy - okresów nieskładkowych (nie więcej niż 1/3 składkowych), tj.m-cy 31

Wysokość emerytury obliczono w następujący sposób:

Po waloryzacji wysokość emerytury wynosiła:

- od dnia 04.02.2004r. - 852,54 zł.
- od dnia 01.03.2004r. - 967,90 zł.
- od dnia 01.03.2006r. - 1027,91 zł.
- od dnia 01.03.2008r.- 1094,72zł.
- od dnia 01.03.2009r. - 1161,50 z).
- od dnia 01.03.2010r. - 1215,16 zł.
- od dnia 01.03.2011r. - 1252,83 zł.
- od dnia 01.03.2012r. - 1323,83 zł
- od dnia 01.03.2013r. - 1376,78 zł.

Należność z tytułu wyrównania świadczenia za okres od 04.02.2004r. do 29.02.2004. wyniosła 292,24 zł. po potrąceniu zaliczki na podatek dochodowy w kwocie 30,00 zł. i składki na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 26,30zł. wraz z odsetkami za okres od 26.03.2013r. w kwocie 6,35zł. Zakład przekazał w kwotę 242,29zł. wraz ze świadczeniem za miesiąc maj 2013r. Wraz ze świadczeniem za miesiąc maj zostały również przekazane odsetki od kwoty 4633,70zł. w kwocie 49,50 zł liczone od dnia 26.03.2013r. do dnia wypłaty należności.

Od 01.05.2013r. podstawę opodatkowania stanowiła miesięcznie kwota 1376,78. a wysokość świadczenia do wypłaty wynosi miesięcznie 1157,87zł.

Od 01.05.2013r. zaliczka na podatek odprowadzana do urzędu skarbowego, wynosi 95,00, składka na ubezpieczenie zdrowotne wynosi łącznie 123,91zł.; w tym odliczana od podatku 106,70 zł; odliczana z kwoty świadczenia 17,21zł. (k. 461ae)

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła wnioskodawczyni nadal zarzucając organowi rentowemu błędne ustalenie wysokości emerytury poprzez przyjęcie niewłaściwej kwoty bazowej, nieprawidłową wysokość emerytury po waloryzacji, błędne naliczenie potrąceń publicznoprawnych, nieprzyjęcie podstawy do emerytury wynikającej z

wyroku VIII U 1393/12 i nieprawidłowe ustalenie okresu naliczania odsetek jak i kwoty głównej a w konsekwencji zaniżenie kwoty należnych odsetek. (odwołanie k. 46-49as)

ZUS wnosił o oddalenie odwołania. (k. 51-52ae)

Z uwagi na fakt, że odwołania jakie wpływały sukcesywnie do Sądu dotyczyły ustalenia wysokości należnej emerytury wnioskodawczyni i wyrównania za poszczególne okresy rozstrzygane przez ZUS kolejnymi decyzjami organu emerytalnego Sąd połączył wszystkie odwołania do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia. (k. 25vas) Sąd rozstrzygnął także odwołanie od decyzji z dnia 28.02.2013r., które pierwotnie nie zostało przekazane do Sądu, gdyż ZUS wydając decyzję z 18.04.2013r. uznał, że decyzja ta zaspakaja roszczenia wnioskodawczyni. Jednakże tak nie było gdyż wnioskodawczyni nie we wszystkich decyzjach nie tylko kwestionowała okres za jaki przysługuje jej wyrównanie emerytury ale twierdziła, że do ustalenia wysokości emerytury przyjęto niewłaściwe parametry oraz nie wypłacono jej odsetek za cały okres opóźnienia wypłaty. Z wyjaśnień na rozprawie jednoznacznie wynikało, że nadal odwołuje się od decyzji z 28.02.2013r., stąd Sąd zobowiązał ZUS do przekazania tego odwołania do rozpoznania i udzielenia na nie odpowiedzi.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

J. G. ur. (...) od 30.08.1990r. była uprawniona do renty inwalidzkiej. (k. 38ar) Do wyliczenia wysokości renty przyjęto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 74,88% wynikający z wynagrodzeń z lat 1978 do 1980r., które udokumentowała wnioskodawczyni zaświadczeniem o zatrudnieniu złożonym przy wniosku rentowym.

Od 01.08.1997 roku uzyskała prawo do emerytury. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto wskaźnik wysokości podstawy tak jak przy rencie wynoszący 74,88%, kwotę bazową w wysokości 666,96zł, ustalając podstawę wymiaru na 499,42zł. (k. 4 ae tom V)

Będąc uprawnioną do emerytury wnioskodawczyni wykonywała zatrudnienie i składała wnioski o przeliczenie emerytury w związku ze zwiększeniem stażu pracowniczego. Dołączała także zaświadczenia o wysokości osiągniętych zarobków celem przeliczenia świadczenia rentowego i emerytalnego.

W związku z kontynuowaniem zatrudnienia od 01.07.2000 roku wnioskodawczyni zawieszono emeryturę i od tej daty wypłacano rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy przyznaną na stałe. (k. 3 ar II) W kolejnych decyzjach dokonywano przeliczenia stażu pracy, zwiększając go ostatecznie do 38 lat i 11 miesięcy okresów składkowych oraz 2 lat i 7 miesięcy okresów nieskładkowych (k. 38 ae t.II)

Decyzją z 02.04.2004 r. ZUS w L. wznowił wypłatę emerytury od 01.03.2004r., tj. od ustania zatrudnienia. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjął podstawę wymiaru renty w wysokości 499,42zł, WWPW -74,88% i kwotę bazową 666,96zł. Ustalając wysokość emerytury ZUS zastosował kwotę bazową 666,96 zł do wszystkich elementów emerytury – tak części socjalnej jak i stażowej. (k. 38ae) Decyzją z 07.04.2004r. odmówił przeliczenia świadczenia w oparciu o art. 110 i 111 ustawy emerytalnej. (k. 37ae)

Wnioskodawczyni odwołała się od powyższych decyzji.

Ostatecznie SO w Lublinie wyrokiem z dnia 21.05.2008 roku zmienił decyzję z 02.04.2004r., w ten sposób, że do ustalenia wysokości emerytury J. G. w części socjalnej 24% świadczenia przyjął kwotę bazową w wysokości 936,05zł. od dnia 01.03.2004r., dzieląc uchwałą SN z 18.10.2006r. dotyczącą ponownego obliczenia emerytury na podstawie art. 111 ustawy emerytalnej. W tym zakresie wyrok stał się prawomocny gdyż apelacja wnioskodawczyni w tej mierze została oddalona wyrokiem SA z dnia 29.10.2008r. w sprawie III AUA 869/08. Natomiast w tym samym wyroku SA uchylił do ZUS, do ponownego rozpoznania decyzję z dnia 07.04.2004r. w uzasadnieniu nakazując rozpoznać wniosek wnioskodawczyni jako wniosek o ustalenie prawa do emerytury, mając na uwadze stosowne przepisy o ustaleniu najkorzystniejszego wskaźnika podstawy wymiaru emerytury, przy czym ZUS miał ocenić

zasadność wniosku o uwzględnienie nowej kwoty bazowej zarówno do części socjalnej 24% jak i części stażowej. (wyrok i uzasadnienie SA w sprawie III AUa 869/08)

Decyzją z 26.05.2009 roku ZUS wykonując powyższy wyrok SA w Lublinie odmówił przeliczenia emerytury w myśl przepisów art. 110 i 111 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. (k.316-317ae)

Z kolei decyzją z 03.11.2009 roku ZUS wykonując wyrok SO w Lublinie z 29.10.2008r. od 01.03.2004r. przeliczył emeryturę. Ustalono należność za okres od 01.03.2004r. do 30.10.2009r. w kwocie brutto 1864,04 zł. i **na kwotę 1505,28 zł. netto do wypłaty**, po potrąceniu zaliczki na podatek dochodowy i składkę na ubezpieczenie zdrowotne w wysokości 358,76zł. Należność została przekazana wraz ze świadczeniem za listopad 2009r. Ustalając wysokość emerytury do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto podstawę wymiaru renty i nadal wskaźnik 74,88%, przy czym do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto kwotę 717,16 zł. Ustalona na tych parametrach podstawa wymiaru wyniosła 537,01 zł. a następnie podstawa wymiaru została zwaloryzowana od 01.08.1997r. do kwoty 1296,21 zł. Natomiast do obliczenia składnika emerytury wynoszącego 24% przyjęto kwotę bazową obowiązującą od 01.08.1997r., tj. 985,32 zł. Obliczona na tej podstawie wysokość emerytury na dzień 01.03.2004 roku wyniosła 882,37zł. Od 01.03.2006 roku wysokość emerytury w kwocie brutto po waloryzacji wynosiła 937,08 zł., od 01.03.2007r. - 964,07 zł, od 01.03.2008r. 1064,10zł a od 01.03.2009r. - 1129,00 zł. (decyzja k. 17-18ae albo ksero decyzji k. 336 ae)

Do listopada 2011 roku świadczenie emerytalne było wypłacane według powyższych ustalonych zasad.

W tym czasie wnioskodawczyni odwołała się od decyzji z 26.05.2009 r. jak i decyzji z 03.11.2009r.

Pierwotnie SO w Lublinie w sprawie VIII U 2497/09 oddalił odwołania i odrzucił odwołanie w części dotyczącej odsetek.

Na skutek apelacji wnioskodawczyni SA wyrokiem z dnia 29.09.2011 roku w sprawie III AUa 740/11 uchylił częściowo wyrok w pkt I w zakresie ponownego obliczenia wysokości pobieranej emerytury a w pozostałej części apelację oddalił. W uzasadnieniu orzeczenia SA stwierdził, że konieczne są szczegółowe ustalenia Sądu co do spornych wynagrodzeń wnioskodawczyni dokumentowanych dołączonymi do sprawy listami ich wypłat. Zdaniem SA było to konieczne w celu wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w celu przeliczenia świadczenia według art. 111 ustawy emerytalnej.

Pozostałe zarzuty SA uznał za niezasadne. SA uznał, że prawidłowo ZUS wykonując wyrok SA z 29.10.2008 r. odmówił prawa do emerytury ustalenia jej wysokości w myśl art. 53 ust. 3 i 4 i przeliczenia w myśl art. 110 i 111 ustawy emerytalnej. SA uznał, że nie ma podstaw do przyznania i przeliczenia emerytury na nowo, w tym przy wyliczeniu świadczenia przyjęcia kwoty bazowej z daty złożenia wniosku do całego świadczenia gdyż nie było ku temu odpowiednich przepisów w dacie złożenia takiego wniosku. (uzasadnienie SA w sprawie III AUa 740/11)

W wyniku ponownego rozpoznania odwołań wnioskodawczyni w zakresie wskazanym przez SA Sąd Okręgowy w toku postępowania dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłego sądowego, który po zapoznaniu się z kartotekami zarobkowymi przedłożonymi przez wnioskodawczynię jeszcze przed organem rentowym ustalił, że najkorzystniejsze są zarobki wnioskodawczyni z 3 lat obejmujących lata 1978 do 1980r. i wskaźnik podstawy wymiaru 78,46%. (opinia k. 173 akt VIII U 1393/12.

W wyroku z dnia 08.10.2012r. w sprawie VIII U 1393/12 SO zmienił decyzję z 03.11.2009r. i przyjął do obliczenia emerytury J. G. przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 3 lat kalendarzowych od 1978r. do 1980 ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru 78,46% od dnia 04.02.2004r. w pozostałym zakresie oddalił odwołanie od decyzji z 26.05.2009r. i 03.11.2009r.

Apelacja organu rentowego domagającego się zmiany zaskarżonego wyroku i przyjęcie do obliczenia emerytury wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 78,46 % od dnia wyroku, tj. od 08.10.2012r. została oddalona wyrokiem SA z dnia 10.01.2013r. w sprawie III AUa 1103/12. (akta VIII U 1393/12)

W toku postępowania między instancyjnego w sprawie VIII U 1393/12 w dniu 07.11.2012r. wnioskodawczynie złożyła wniosek o przekazanie jej żądania wypłaty odsetek, który Sąd postanowieniem z dnia 21.11.2012r. przekazał do ZUS.

ZUS rozstrzygnął ten wniosek pierwszą zaskarżoną decyzją z 07.12.2012r. odmawiając prawa do odsetek wobec nieprawomocnego zakończenia postępowania w sprawie ustalenia wysokości emerytury.

Sąd w niniejszej sprawie uznał, że odwołanie wnioskodawczynie od tej decyzji jest niezasadne. Decyzja ta w dacie jej wydania była prawidłowa. W istocie wyrok w sprawie VIII U 1393/12 nie był jeszcze prawomocny, na skutek apelacji ZUS toczyło się postępowanie między instancyjne i orzeczenie nie podlegało jeszcze wykonaniu a zatem nie było podstaw do ustalenia wysokości odsetek. Wcześniejszy wyrok z 15.06.2011r. w sprawie VIII 2497/09 w zakresie wypłaty odsetek odrzucił odwołanie a apelacja od tej części rozstrzygnięcia została wyrokiem SA z 29.09.2011r. w sprawie III AUa 740/11 oddalona. Tak więc dopóki ZUS nie ustalił wysokości emerytury wynikającej z prawomocnego wyroku nie było podstaw do obliczania odsetek.

Jednocześnie oddalając odwołanie od decyzji z 07.12.2013r. Sąd w niniejszej sprawie przyjął, że, kwestia ta powinna być rozstrzygnięta w kolejnych decyzjach ZUS wykonujących wyrok w sprawie VIII U 1393/12 a więc w decyzjach z dnia 28.02.2013r. i 18.04.2013r. Tymczasem ZUS w decyzjach tych ustalił i wypłacił wyrównanie ale bez odsetek. Nie można twierdzić, że skoro odmówił decyzją z 07.12.2013r. żądaniu jako przedwczesne to uregulował sprawę w ten sposób definitywnie. Należało powrócić do tego wniosku przy wypłacie wyrównania. Skoro wypłata wyrównania nastąpiła bez odsetek Sąd przyjął, że takie rozstrzygnięcie stanowiło o odmowie tych odsetek i w niniejszym postępowaniu orzekł o nich rozpoznając odwołania od decyzji z 28.02.2013r. i 18.04.2013r.

Sąd zważył, co następuje:

W sumie przedmiotem niniejszego postępowania było 5 decyzji ZUS związanych z ustaleniem wysokości emerytury wnioskodawczynie i wyrównaniem świadczenia, wydanych w konsekwencji wyroku Sądu Okręgowego w sprawie VIII U 1393/12. (decyzje z: 07.12.2012r., 28.02.2013r. 15.03.2013r., 18.04.2013r. i 23.04.2013r.) Pomijając kwestię wyrównania należności wynikającą z kolejnych decyzji i sprawy odsetek wnioskodawczynie przede wszystkim w każdym z odwołań kwestionowała sposób ustalenia wysokości emerytury poprzez przyjęcie przez ZUS do jej obliczenia niewłaściwej wysokości kwoty bazowej, która to kwota rzutowała na wysokość emerytury podstawowej a następnie wysokości emerytury po kolejnych rocznych waloryzacjach. Wnioskodawczynie domagała się przyjęcia do ustalenia wysokości emerytury kwoty bazowej w wysokości 1862,62zł., obowiązującej 01.04.2004r. ewentualnie kwoty 936,05zł. jak przyjął to Sąd w sprawie VIII U 2251/06.

W celu wyjaśnienia zasadności roszczeń wnioskodawczynie należy powtórzyć fakty mające zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia.

Przede wszystkim przypomnieć należy, że wnioskodawczynie będąc uprawniona do renty i pobierająca to świadczenie kontynuowała zatrudnienie **do 29.02.2004r.** i w związku z tym wypłata ustalonego jej w 1997 roku prawa do emerytury była od lipca 2000 roku zawieszona. Wnioskodawczynie złożyła wniosek o ustalenie wysokości emerytury, będący jednocześnie wnioskiem o podjęcie wypłaty 04.02.2004 roku, ale skoro jeszcze pracowała to prawidłowo ZUS decyzją z 02.04.2004r. (k.37ae t.II) podjął wypłatę emerytury **od 01.03.2004r.**, tj. od daty po rozwiązaniu stosunku pracy.

Zatem kwestia ustalenia wysokości emerytury wnioskodawczynie, ewentualnych wyrównań czy należnych odsetek zawężona jest do okresu od 01.03.2004 roku do dnia, kiedy ZUS wznowił wnioskodawczynie wypłatę emerytury po ustaniu jej zatrudnienia.

W celu ustalenia zasadności roszczeń wnioskodawczynie w niniejszej sprawie należało ustalić jaka powinna być prawidłowa wysokość emerytury wnioskodawczynie na dzień 01.03.2004 roku w kontekście kolejnych wyroków Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego, jaka powinna być wobec tego wysokość emerytury wnioskodawczynie ustalana w oparciu o kolejne waloryzacje oraz ustalić w jakiej wysokości w miarę zapadających wyroków ZUS ustalał i wypłacał

emeryturę ZUS, czy wyrównania emerytury wynikające z jej zwiększenia spowodowanego ustaloną przez Sąd wyższą kwotą bazową przyjętą do części socjalnej i wyższym wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru wypłacone zostały w prawidłowej wysokości, za właściwy okres i we właściwych terminach. Pamiętać należy, że wnioskodawczyni cały czas od 01.03.2004 roku miała wypłacaną emeryturę, której termin wypłaty był ustalony na dzień 25 każdego miesiąca i w miarę zapadających wyroków ZUS dokonywał jej korekty.

Co do wysokości tej emerytury, w szczególności podstawy jej wymiaru i zastosowanych kwot bazowych to w tym zakresie prawomocne są dwa wyroki Sądu. Pierwszy to wyrok SO z dnia 21.05.2008r. w sprawie VIII U 2251/06 zmieniający decyzję z 02.04.2004r., w ten sposób, że do ustalenia wysokości emerytury w części socjalnej 24% świadczenia przyjął kwotę bazową w wysokości 936,05zł. od 01.03.2004r. Natomiast co kwoty bazowej przyjmowanej do podstawy wymiaru i części stażowej to w tym zakresie prawomocny jest wyrok SO z 15.06.2011r. w sprawie VIII U 2497/09, gdyż został on uchylony jedynie w części dotyczącej ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru a Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu orzeczenia z dnia 29.09.2011 r. w sprawie III AUa 740/11 wyraźnie wskazał, że prawidłowa jest decyzja z 03.11.2011r. wykonująca wyrok SO i przyjęcie do części wynoszącej 24% emerytury kwoty bazowej obowiązującej w dacie złożenia wniosku o emeryturę (sierpień 1997) tj. 936,05zł. a do podstawy wymiaru kwotę bazową do wyliczenia renty czyli 666,96zł. a po waloryzacji 717,16 zł.

Przy czym zaznaczyć należy, że w istocie wydając decyzję z 03.11.2009 roku ZUS do części socjalnej obejmującej 24% świadczenia przyjął nie kwotę ustaloną przez Sąd w wysokości 936, 05zł. ale kwotę wyższą a mianowicie 985,32 zł., obowiązującą w dniu 31.08.1997r. na podstawie art. 194a ustawy emerytalnej.

Kolejne prawomocne rozstrzygnięcie sądowe istotne dla rozstrzygnięcia to prawomocny wyrok z 08.10.2012r. w sprawie VIII U 1393/12 ustalający wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na 78,46% od 04.02.2004 roku a w pozostałej części oddalający odwołanie.

Wyrok ten, w sytuacji gdy stał się prawomocny po oddaleniu apelacji przez SA w dniu 10.01.2013r. ma zasadnicze znaczenie gdyż ostatecznie orzeczeniami sądu prawomocnie ustalono, że ustalając wysokość emerytury wnioskodawczyni od 01.03.2004 roku należy zastosować: do części socjalnej obejmującej 24% kwotę bazową 936,05zł. (po ustawowy zwiększeniu do 985,32zł), do ustalenia podstawy wymiaru kwotę bazową w wysokości 717,16 zł, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 78,46 % od daty złożenia wniosku o emeryturę czyli od 04.02.2004 roku. Jeśli chodzi o okresy ubezpieczenia społecznego przyjęte do obliczenia wysokości emerytury to ostatecznie ustalone je na 468 miesięcy okresów składkowych oraz 31 miesięcy okresów nieskładkowych.

Wobec tego wniosek o zastosowanie do ustalenia wysokości emerytury wnioskodawczyni innej niż przyjęta przez ZUS kwoty bazowej nie jest zasadny i podlegał oddaleniu. Kwestia zastosowanych kwot bazowych do poszczególnych części ustalanej wysokości emerytury wnioskodawczyni została prawomocnie rozstrzygnięta przez Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 29.09.2011 roku w sprawie III AUa 740/11 oraz w wyroku SO z dnia 08.10.2012r. w sprawie VIII U 1393/12. Jak wskazano wyżej Sąd Apelacyjny bardzo szczegółowo w uzasadnieniu odniósł się do tego roszczenia wnioskodawczyni. Przedstawił obowiązujące w dacie złożenia wniosku o przeliczenie przepisy oraz orzecznictwo Sądu Najwyższego. W tym zakresie obowiązuje powaga rzeczy osądzonej i kwestia przyjętej dla wnioskodawczyni kwoty bazowej przy ustaleniu emerytury wnioskodawczyni nie podlega zmianie w niniejszym postępowaniu.

Przyjmując te elementy do ustalenia wysokości emerytury wnioskodawczyni uznać należało, że prawidłowa wysokość emerytury na dzień 01.03.2004 roku powinna wynosić 967,86 zł. Na dzień 01.03.2013 roku prawidłowo zwaloryzowana wysokość emerytury wnioskodawczyni przy zastosowaniu ustawowych wskaźników waloryzacji wynosiła 1377,00 zł.

W tej sytuacji Sąd uznał, że decyzja z 15.03.2013r. jest decyzją prawidłową. Decyzja ta ustalała wysokość emerytury wnioskodawczyni od 01.03.2013r. po zwaloryzowaniu przy zastosowaniu do jej obliczenia kwot bazowych prawomocnie ustalonych przez Sądy w zapadłych wyrokach i przy przyjęciu prawomocnie ustalonego WPPW i podstawy wymiaru emerytury. Wysokość zwaloryzowanej emerytury określono przez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28.02.2013r., tj. kwoty 1323,83 zł. przez wskaźnik waloryzacji, który wynosił 104,00%.

Podstawą do dokonania waloryzacji jest art. 88 ustawy emerytalnej, który stanowi, że emerytury podlegają corocznej waloryzacji. Waloryzacja polega na pomnożeniu kwoty świadczenia i podstawy jego wymiaru przez wskaźnik waloryzacji. Wskaźnik waloryzacji emerytur i rent w 2013r. według komunikatu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 13.02.2013r. w sprawie wskaźnika waloryzacji emerytur i rent w 2013r. (M.P. z 14.02.2013r.) wynosił 104,0%. W świetle powyższego oraz powołanych przepisów organ emerytalny zastosował do prawidłowo ustalonej wysokości emerytury wnioskodawczynie na dzień 28.02.2013r. właściwy bo wynikający z przepisów wskaźnik waloryzacji ustalając prawidłową wysokość emerytury.

Wracając do wysokości należnych wyrównań pamiętać należy, że przed wydaniem zaskarżonych decyzji ZUS decyzją z 03.11.2009 roku tytułem wyrównania ustalił wnioskodawczynie kwotę brutto należnego świadczenia w wysokości 1864,04 zł jako należność za okres od 01.03.2004 roku do 30.10.2009 roku. Ustalając to wyrównanie ZUS przyjął, że wysokość należnej wnioskodawczynie emerytury od 01.03.2004 roku powinna wynosić 882,37 zł. gdyż jeszcze wówczas stosował WWPW wynoszący 74,88%, ale już zastosował do części socjalnej kwotę bazową zwiększoną do 985,32zł. Podstawą waloryzacji emerytury za kolejne lata 2005, 2006, 2007, 2008 i 2009 była już przyjęta wysokość emerytury ustalona na nowo na kwotę 882,37zł i wyrównanie to kompensowało niedopłatę emerytury wypłacanej od 01.03.2004 roku w pierwotnie ustalonej wysokości 848,35 zł.

Od 01.11.2009 roku wypłacana była wnioskodawczynie emerytura ustalana według prawidłowych kwot bazowych stosowanych do poszczególnych części emerytury ale nadal od WWPW wynoszącego 74,88%.

Oczywiście ustalone wyrównanie nastąpiło w kwocie brutto i od tej kwoty zostały potrącone należności publicznoprawne związane z podatkiem dochodowym oraz składką zdrowotną i wypłacie podlegała tzw. kwota netto czyli kwota 1505,28 zł, którą wnioskodawczynie bezzasadnie kwestionuje.

Dopiero po uprawomocnieniu się wyroku w sprawie VIII U 1393/12 w skarżonych decyzjach z 28.02.2013r. i 18.04.2013r. ponownie ustalono wysokość emerytury od 01.03.2004 roku przy przyjęciu prawidłowych (tych samych co poprzednio kwot bazowych) oraz ustalonego prawomocnie przez Sąd WWPW wynoszącego 78,46% i naliczono wyrównanie od daty podjęcia wypłaty emerytury.

Skarżoną decyzją z 28.02.2013r. ustalono wyrównanie za okres od 01.02.2010r. do 28.02.2013r. na kwotę brutto 1281,70zł. a po potrąceniu zaliczki na podatek dochodowy i składki zdrowotnej kwotę netto w wysokości 1034,34 zł. przekazano wraz z bieżącym świadczeniem za marzec 2013 roku w dniu 25 marca 2013r. Nie naliczono żadnych odsetek.

Następnie skarżoną decyzją z 18.04.2013r. ustalono należność z tytułu wyrównania za okres od 01.03.2004r. do 28.02.2013r. w kwocie brutto 5915,40zł. i na poczet tej należności zaliczono kwotę 1281,70 zł. tj. kwotę wyrównania wynikającego z decyzji z 28.02.2013r. W ten sposób pozostała do wyrównania należność w kwocie brutto 4633,70zł., która po potrąceniu podatku dochodowego i składki zdrowotnej wyniosła 3741,67 zł i została przekazana wnioskodawczynie wraz ze świadczeniem za marzec 2013 roku. Odsetki od kwoty 4633,70zł. liczone od 26.03.2013r. liczone od 26.03.2013r. w kwocie 49,50 zł. zostały wypłacone wraz ze świadczeniem za maj 2013r. (sporne decyzje, pismo ZUS k. 80-82as)

W celu ustalenia czy ZUS prawidłowo ustalał wysokość emerytury wnioskodawczynie, czy prawidłowo ustalił należne wyrównanie w kontekście zapadających wyroków Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z dziedziny księgowości. Zaznaczyć w tym miejscu należy, że Sąd dopuszczając ten dowód kierując się faktem, że przedmiotem rozpoznania była również decyzja z 23.04.2013 roku związana z wypłatą wyrównania emerytury od 04.02.2004r. pierwotnie zobowiązał biegłego do analizy wypłaconych wyrównań emerytury i ewentualnych odsetek od lutego 2004 roku. Zatem w opinii zasadniczej biegły odnosił się tak ustalonego zakresu czasowego określonego przez Sąd. Jednakże w toku postępowania Sąd uznał, że skoro wnioskodawczynie miała zawieszoną wypłatę emerytury do 29.02.2004r. bo kontynuowała zatrudnienie a podjęcie jej wypłaty nastąpiło od dnia 01.03.2004 roku oraz że przedmiotem niniejszego postępowania nie była ocena prawidłowości wypłacanej renty w lutym 2004 r. a także biorąc pod uwagę, że wszystkie zapadłe wyroki dotyczyły prawidłowości ustalenia wysokości emerytury wypłacanej od 01.03.2004 roku to wyliczenia

biegłego należy odnosić do okresu od 01.03.2004r. Z tego powodu ostatecznie Sąd pominął oceny biegłego odnoszące się do świadczenia za luty 2004 roku.

W wykonanej opinii (k. 99- 114 as) biegły bardzo szczegółowo zanalizował zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności wydane przez ZUS decyzje oraz akta spraw sądowych i zapadłe wyroki. W oparciu o prawomocne orzeczenia oraz obowiązujące przepisy ustalił jaka powinna być prawidłowa wysokość emerytury wnioskodawczyni w poszczególnych okresach, jakie zapadały decyzje ZUS i w jaki sposób realizowane było prawo wnioskodawczyni związane z wypłatą emerytury. Biegły ustalił, że wydawane przez ZUS kolejne decyzje były o tyle prawidłowe, że zapadały w oparciu o aktualną sytuację wnioskodawczyni. To, że decyzje ulegały zmianie i w wyniku ich podwyższano świadczenie emerytalne wynikało stąd, że na skutek odwołań wnioskodawczyni zmieniała się wysokość składników wpływających na wysokość emerytury ustalana przez Sądy. Jednakże ZUS prawidłowo stosował te składniki przy ustalaniu wysokości emerytury sukcesywnie do zapadłych wyroków i ostatecznie prawidłowo ustalił wysokość emerytury oraz wysokość należnego wyrównania. Biegły szczegółowo analizował stosowane przez ZUS kwoty bazowe, przyjmowane okresy składkowe i nieskładkowe, stosowane WWPW i podstawy wymiaru, stosowane wskaźniki waloryzacji oraz zasady dotyczące potrąceń publicznoprawnych tj. zasady dotyczące potrącania zaliczki na podatek dochodowy i składkę zdrowotną. W ocenie biegłego ZUS przy obliczaniu należnego wyrównania emerytury wnioskodawczyni prawidłowo zastosował wszystkie obowiązujące zasady i nie wnosił zastrzeżeń do wysokości potrąceń. W tej mierze opinia biegłego jest w pełni miarodajna i czytelna. Swoją ocenę biegły podparł zestawieniem potrąceń publicznoprawnych i drobiazgowym wskazaniem kwot potrąceń i wysokością należnej emerytury po dokonaniu potrąceń. Szczegółowe zestawienie zawarte jest w załączniku nr 1 do opinii (k. 107as) Tak samo biegły szczegółowo zestawiał niedopłaty emerytury wnioskodawczyni i wskazał na źródło informacji o niedopłatach. Dokonując własnych wyliczeń ustalił, że wyliczona przez niego kwota niedopłat jest tożsama z wyliczeniami niedopłat ustalonych przez ZUS w skarżonych decyzjach i że niedopłaty te zostały w całości wypłacone przez organ emerytalny w opisanych decyzjach: tak w oparciu o decyzje skarżone jak i decyzje wcześniejsze –tj. decyzję z 03.11.2009 roku oraz decyzję z 02.04.2004r. Raz jeszcze Sąd podkreśla, że część opinii zasadniczej w ocenie Sądu była bez znaczenia dla sprawy a mianowicie ta obejmująca rozważania co do wysokości należnej emerytury za luty 2004 roku. Skoro wnioskodawczyni nie należała się wypłata emerytury za luty 2004 roku obojętne są dywagacje czy wnioskodawczyni należy się wyrównanie za okres od 01 do 03 lutego 2004 roku skoro w decyzji z dnia 23.04.2013r. ZUS wypłacił jej wyrównanie tylko za okres od 04.02.2004r. do 29.02.2004r. (decyzja k. 459ae)

Zdaniem Sądu decyzja z 23.04.2013r. została wydana przez ZUS bezpodstawnie. Nie było podstaw do wypłaty wyrównania emerytury wnioskodawczyni za ten miesiąc gdyż wnioskodawczyni w tym czasie miała zawieszoną emeryturę w związku z kontynuowaniem zatrudnienia. To że Sąd w wyroku z 08.10.2012 roku w sprawie VIII U 1393/12 ustalił wnioskodawczyni prawo do obliczenia emerytury ze WWPW wynoszącym 78,46% od dnia 04.02.2004 roku nie oznaczało automatycznie, że wypłata emerytury z zastosowaniem tego składnika miała nastąpić od 04.02.2014r. czy od 01.02.2004r. jak wskazywał biegły przyjmując taką datę do swoich obliczeń.

Wnioskodawczyni złożyła wniosek o podjęcie wypłaty emerytury 04.02.2004r. ale prawo do jej wypłaty nabyła 01.03.2004r. Decyzja z 23.04.2004 roku jest decyzją ewidentnie korzystną dla wnioskodawczyni i brak jest uzasadnionych zarzutów jakie mogła by do niej kierować. Sąd nie ma kompetencji aby uchylać tą decyzję a zatem uznał, że odwołanie od niej należało oddalić.

Roszczenie wnioskodawczyni w zakresie ustalenia wysokości emerytury i wysokości należnego wyrównania nie jest zasadne gdyż zostało prawidłowo zrealizowane przez organ emerytalny a nawet z naddatkiem wynikającym z decyzji z 23.04.2013r.

W tym zakresie Sąd w pełni uznał za miarodajną opinię biegłego (pomijając część opinii zasadniczej związanej zależnościami za luty 2004 roku, o czym była mowa wyżej. Ostatecznie w tym zakresie wypowiedział się biegły w opinii uzupełniającej na rozprawie w dniu 04.11.2016r.

Wszystkie zastrzeżenia do opinii biegłego zostały wyjaśnione w kolejnych opiniach uzupełniających pisemnych i ustnych wywołanych tak na skutek zastrzeżeń organu emerytalnego jak i wnioskodawczyni i pełnomocnika wnioskodawczyni. Organ emerytalny kwestionował opinię jedynie w zakresie ustaleń dotyczących lutego 2004 roku. Nie kwestionował zaś merytorycznych wyliczeń biegłego. Zresztą biegły nie zanegował prawidłowości wyliczeń ZUS zawartych w kolejnych decyzjach ustalających wysokość emerytury wnioskodawczyni.

Wnioskodawczyni zakwestionowała opinię biegłego. Jej zdaniem biegły w sposób nierzetelny ustalił wysokość jej świadczenia i stąd domagała się opinii kolejnego biegłego. Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego gdyż w ocenie Sądu brak było ku temu odpowiednich przesłanek. Zdaniem Sądu kwestia ustalenia wysokości emerytury wnioskodawczyni i naliczonych wyrównań została już dostatecznie wyjaśniona w sposób pozwalający na wydanie orzeczenia. Biegły wielokrotnie wyjaśniał wnioskodawczyni zasady ustalania wysokości jej świadczenia i zasady dokonywanych potrąceń.

Sąd w pełni podziela jego stanowisko gdyż oparte jest na obowiązujących w tej mierze przepisach dotyczących ustalania wysokości emerytur. Wnioskodawczyni jednak nie przyjmuje do wiadomości, że nie ma podstaw do zastosowania do ustalenia wysokości jej emerytury innych kwot bazowych niż te, które uwzględnił ZUS. Ani nie ma podstaw do zastosowania do całości świadczenia kwoty 936,05 zł. gdyż prawomocnie Sąd orzekł, że ta wysokość może być zastosowana wyłącznie do 24% świadczenia. W szczególności nie ma podstaw do zastosowania kwoty bazowej wynoszącej 1862,62 złotych obowiązującej w 2004 roku. Kwestie te zostały prawomocnie przesądzone w kolejnych wyrokach Sądów tak Okręgowych jak i Apelacyjnych nie podlegają one weryfikacji w toku niniejszego postępowania. Powtórzyć należy za SA w sprawie III AUa 740/11, że nie ma podstaw do przyznania wnioskodawczyni prawa do emerytury i wyliczenia jej wysokości na nowo w oparciu o art. 53 ust. 3 i 4 ustawy emerytalnej, w tym do przyjęcia przy wyliczeniu świadczenia kwoty bazowej z daty złożenia wniosku do całego świadczenia, a tym bardziej do zastosowania art. 53 ust. 3 i 4 w brzmieniu obowiązującym od 01.07.2004 roku.

Wnioskodawczyni także bezpodstawnie uważa, iż od ustalonych jej kwot wyrównań nie powinny być potrącane: zaliczka na podatek dochodowy i składka zdrowotna, skoro już raz została potrącona przy pierwotnej wypłacie emerytury. Istotnie należności te zostały potrącone od wypłaconych wcześniej emerytur ale skoro zmieniły się okoliczności i w związku z prawomocnymi ustaleniami Sądu zweryfikowano wysokość emerytury ustalając niedopłatę to od tych niedopłat (wypłaconych następnie wyrównań) również potrąca się ustawowe należności publicznoprawne i nie ma takiego przepisu, który by to uniemożliwił. Wnioskodawczyni niewłaściwie interpretuje opinię biegłego gdyż mylnie zamiennie używa pojęć wpływających na wysokość emerytury oraz przyjmuje, że wypłata jej kwot „netto” nie rekompensuje jej żądań. Poza tym wnioskodawczyni nie uwzględnia w swych wyliczeniach, że w części wyrównanie emerytury zostało jej wypłacone na podstawie decyzji z 03.11.2009 roku, co również bardzo czytelnie wskazał biegły w swojej opinii. (k. 128as)

Sąd uznał, dzieląc opinię biegłego, że wnioskodawczyni otrzymała pełne wyrównanie świadczenia za okres od 01.03.2004r. do 28.02.2013 roku, w tym również dodatkowo bezpodstawnie za okres od 04.02.2004 roku do 29.02.2004r. Należne jej wyrównanie zostało wypłacone przez ZUS po prawidłowym potrąceniu należności publicznoprawnych. Ostatecznie w sposób prawidłowy ustalono wysokość należnej jej emerytury z zastosowaniem kwot bazowych i WWPW ustalonych przez Sąd prawomocnymi wyrokami. Z tego też względu Sąd oddalił w tym zakresie odwołania od decyzji z dnia 28.02.2013r. i 18 kwietnia 2013 roku.

Pozostała jeszcze kwestia odsetek, których domagała się wnioskodawczyni w toku całego okresu kiedy ustalano wysokość jej emerytury. Odsetki nie są odrębnym świadczeniem z ubezpieczenia społecznego, lecz świadczeniem akcesoryjnym, które w wypadku zaistnienia określonych w ustawie warunków powinno być przyznane i wypłacone przez organ rentowy bez wniosku ubezpieczonego. W okolicznościach niniejszej sprawy jak wskazano wyżej Sąd uznał, że kwestia ta została negatywnie rozstrzygnięta przez ZUS w decyzjach z dnia 28.02.2013r. i 18 kwietnia 2013 roku. Skoro odmówiono prawa do odsetek w decyzji z dnia 07.12.2012 roku przyjmując niemożliwość zrealizowania roszczenia z uwagi na jego przedwczesność to obowiązkiem organu było orzeczenie w tym zakresie w decyzjach ustalających wyrównanie. Brak wypłaty wyrównania bez odsetek dla Sądu jest równoznaczny z odmową

ich przyznania. Stąd Sąd uznał, że należy w tym zakresie wydać merytoryczne rozstrzygnięcie w celu zamknięcia tej kwestii, również co do wysokości należnych odsetek. Temu służyło dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, którego zobowiązano aby oprócz sprawdzenia czy prawidłowo ustalono wysokość emerytury wnioskodawczyni i wyrównać, ustalił także wysokość należnych odsetek. Fakt wyliczenia wysokości odsetek nie przesądzał jeszcze samego prawa do odsetek.

Zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2007 r., nr 11, poz. 74 ze zm.) jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określa, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady wypłacania odsetek.

Według art. 118 ust.1 organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. Według art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), zmienionym przez art. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. (Dz. U. z 2009 r. Nr 42, poz. 338) w brzmieniu obowiązującym od 1 kwietnia 2009 r., w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Zasadą wynikającą z powyższych uregulowań jest, że w razie nieterminowego przyznania lub wypłacenia świadczenia ZUS zobowiązany jest wypłacić je wraz z odsetkami za zwłokę. Przy czym, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, że zawarte w art. 85 ust. 1 ustawy systemowej określenie "nie ustalił prawa do świadczenia" oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2001 r., II UKN 402/00, OSNP 2002/20/501), a zatem w tym ostatnim wypadku chodzi o sytuacje, w których ZUS odmawiając przyznania świadczenia naruszył przepisy prawa materialnego określające przesłanki nabycia prawa do świadczenia z ubezpieczenia społecznego. Z tym, że dla powstania obowiązku wypłaty odsetek konieczne jest stwierdzenie naruszenia prawa przez ZUS prawomocnym wyrokiem sądu zmieniającym decyzję organu rentowego i przyznającym prawo do tego świadczenia.

Odsetki należą się za czas opóźnienia, tj. poczynając od dnia wymagalności długu, a kończąc na dniu jego zapłaty. Na ten zamknięty okres składają się poszczególne dni opóźnienia, a należność z tytułu odsetek narasta sukcesywnie, podwyższa się bowiem z każdym dniem o stosowną kwotę pieniężną.

Terminy wypłaty poszczególnych świadczeń określają dotyczące ich przepisy.

Na podstawie delegacji zawartej w art. 85 ust. 2 ustawy systemowej wydane zostało rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczenia społecznego (Dz. U. nr 12, poz. 104). Przewiduje ono między innymi, że odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń - do dnia wypłaty świadczenia. Przy czym, jeżeli świadczenie jest wypłacane osobie uprawnionej za pośrednictwem poczty lub na rachunek bankowy, za dzień wypłaty świadczenia uważa się dzień przekazania należności na pocztę lub do banku.

Wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa. Wydanie jednak błędnej decyzji w sytuacji, gdy organ rentowy nie dysponował wystarczającym materiałem dowodowym pozwalającym na ustalenie prawa wnioskodawcy do żadanego świadczenia, nie skutkuje obciążeniem organu odpowiedzialnością z tego tytułu.

Faktem jest, że zarówno prawidłowe kwoty bazowe jak WWPW zostały ustalone prawomocnymi wyrokami z 2008 roku i 2012 roku. Jednakże wnioskodawczyni ubiegając się o przeliczenie emerytury w 2004 roku przedłożyła wszystkie dokumenty pozwalające na prawidłowe ustalenie wysokości emerytury. Wadliwość decyzji wynikająca nieprawidłowego zastosowania prawa, była powodem tego, że decyzje tak z 2004 roku jak i 2009 były uchylane przez Sąd Apelacyjny wraz z wyrokami Sądu do ponownego merytorycznego rozpoznania. Stąd też należy uznać, że organ emerytalny ponosi odpowiedzialność za niewypłacenie w terminie emerytury we właściwej wysokości, przy czym po raz kolejny Sąd wskazuje, że dotyczy to wypłaty emerytury należnej od 01 marca 2004 roku a nie lutego 2004 roku i w związku z tym zweryfikowana została opinia biegłego co wysokości należnych odsetek. Na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku biegły sądowy podał, że przyjmując, iż wnioskodawczyni nie przysługiwało wyrównanie za luty 2004 roku należne odsetki od wypłaconych wyrównań stanowią kwotę 4176,27 złotych. Ustalenie tej wysokości nie stanowiło problemu gdyż biegły drobiazgowo w opinii zasadniczej wskazał na sposób wyliczenia odsetek. W załączniku nr 3 na k. 109-114 biegły przedstawił wyliczenie odsetek z rozbiciem na kolejne miesiące za okres od lutego 2004 roku do 25 kwietnia 2013 roku. Odejmując od kwoty wyliczonych odsetek nienależne odsetki związane z wyrównaniem za luty 2004 roku ustalono ich właściwą wysokość.

Strony nie kwestionowały matematycznych wyliczeń biegłego. Sąd również uznał je za prawidłowe. Z tego względu na podstawie cytowanych przepisów oraz art. 477¹⁴§ 2 k.p.c. Sąd zmienił decyzje z dnia 28.02.2013r. i z 18.04.2013r. jedynie w zakresie odsetek zasądzając na rzecz wnioskodawczyni z tego tytułu kwotę 4176,27 zł. uznając, iż tylko w tej części roszczenie jest zasadne.

Odwołania wnioskodawczyni od pozostałych decyzji jak też dalej idące odwołania od decyzji z dnia 28.02.2013r. i z 18.04.2013r. nie znajdują uzasadnienia z przyczyn podanych wyżej i dlatego na podstawie art. 477¹⁴§ 1 k.p.c. Sąd je oddalił.